

Küçük Tek Boynuzlu Atın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tek Boynuzlu Atın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil, yumuşak bir vadide, kır çiçeklerinin esintide başlarını salladığı bir yerde küçük bir tek boynuzlu at yaşırdı. Tüyleri inci gibi beyazdı ve sabah çiyi gibi ışıldardı; yelesi pastel gökkuşağı bukleleriyle dalgalanırdı. Kuyruğunun ucunda ince, lavanta rengi bir kurdele dans ederdi. Her gün büyülü bir meyve bahçesinin önünden geçer, içerideki parlayan ağaçları merak ederdi.

Bahçe harika bir yerdi. Ağaçları yumuşak altın bir ışıqla parıldar, meyveleri baldan tatlı olurdu. Küçük tek boynuzlu at sık sık çitin arasından bakıp keşfetmeyi özlerdi. Güneşli bir sabah, kapının yanında duran bir eşekle tanıştı. Eşegin sıcak gri tüyleri, uzun yumuşak kulakları ve içine küçük kırmızı bir çiçek sıkıştırılmış samandan bir tasması vardı.

"Merhaba," dedi tek boynuzlu at. "Ben Lily. Bu bahçenin içinde ne olduğunu biliyor musun?" Eşek, yumuşacık kahverengi gözleriyle gülümsedi. "Ben Ben," dedi. "Buralarda çok kez dolaştım. Ağaçlar akşamüstü parlar, elmalar da gün ışığı gibi tatlıdır." Lily'nin gök mavisi gözleri parladı. "Benimle keşfetmek ister misin?" diye sordu. Ben mutlulukla başını salladı.

Böylece Lily ile Ben birlikte bahçe kapısından geçtiler. Çevrelerindeki ağaçlar sıcak, büyülü bir ışıqla parlıyor, hava olgun meyve kokuyordu. Ben'in krem rengi burnu, aşağı sarkan bir armudu koklarken seğirdi. "Bak!" dedi. "Bu armutlar küçük fenerler gibi parlıyor." Lily kıkırdadı ve daha yakına seğirtti; minik gümüş toynakları çimenlerde hafif parlıtlar bırakıyordu.

Yakındaki bir ağacın tepesinde, küçük yuvarlak gözlükleriyle onları izleyen küçük kahverengi bir baykuş vardı. Başını yana eğerken benekli tüyleri kabardı. "İşıldayan bir tek boynuzlu at sıradan bir eşekle mi oynuyor?" diye usulca öttü. "Ne tuhaf!" Yeşil yaprak pelerinli tüylü bir tavşan yanına hopladı. "Belki arkadaşlırlar," dedi tavşan, pembe burnunu oynatarak. "İzleyip görelim."

Lily ile Ben bahçenin daha derinlerine gittiler. Ben, en tatlı meyvelerin güneşli bir duvar boyunca nerede yetiştiğini Lily'ye gösterdi. Lily altın boynuzuyla bir dalı usulca dürttü ve parlayan şeftaliler Ben'in bekleyen sepetine düştü. "Bir şeyleri bulmakta çok iyisin," dedi Lily. Ben'in uzun kulakları gururla kıpırdadı. "Sen de ağaçları daha parlak yapıyorsun," diye yanıtladı.

Baykuş ile tavşan sessizce onları izledi. "Anlamıyorum," diye fısıldadı baykuş, gözlüklerini düzelterek. "Tek boynuzlu at çok büyülü ve güzel. Neden arkadaş olarak bir eşeği seçsin ki?" Tavşan omuz silkti. "Ben nazık," dedi. "Samanını hep paylaşır ve ağır şeyleri taşımaya yardım eder. Belki bu, parıltılardan daha önemlidir."

O öğleden sonra bahçede güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Parlayan ağaçları sarstı ve altın yapraklardan bir sağanak Lily ile Ben'in etrafında döndü. Lily yelesiyle gözlerini korumaya çalıştı ama rüzgâr çok güçlüydü. "Tutun!" diye seslendi Ben. Lily'yi büyük bir ağacın altındaki, rüzgârın ulaşamadığı bir oyuğa götürdü.

Oyukta Lily titredi. "Böyle azgın havaya alışkın değilim," dedi. Ben yakınında durdu; sıcak gri tüyleri ona huzur veriyordu. "Endişelenme," dedi usulca. "Rüzgâr geçer. Ben tam burada, seninle kalacağım." Saman tasmaını daha sıkı bağlayıp gülümsedi. Lily kendini daha sakin hissetti. Ben yanındayken uğuldayan rüzgâr daha az korkutucu görünüyordu.

Rüzgâr sonunda dinince Lily ile Ben dışarı çıktılar. Bahçe darmadağınktı. Düşen yapraklar yolları kaplamış, parlayan meyveler yere saçılmıştı. "Toparlanmalıyız," dedi Ben. Meyveleri düzgün yığınlar halinde toplamaya başladı. Lily büyülü boynuzuyla yaprakları usulca ağaçlara geri kaldırdı. Birlikte çalıştılar ve bahçe yeniden düzenli olana kadar durmadılar.

Baykuş ile tavşan bir daldan izliyorlardı. "Gördün mü?" dedi tavşan. "Rüzgâr çıkınca Ben kaçmadı. Lily'nin yanında kaldı ve kendini güvende hissetmesine yardım etti." Baykuş yavaşça başını salladı. "Şimdi de bahçeyi temizlemek için çok çalışıyor," dedi. "Belki iyi bir arkadaşın ne olduğu konusunda yanılmışım."

Tam o sırada Lily, bir ağacın tepesindeki parlak elmaya uzanmaya çalıştı. Boynunu uzattı ama elma çok yüksekti. Toynağı bir köke takıldı ve dikenli bir çalıya yuvarlandı. "Ah hayır!" diye bağırdı. "Kurd elem takıldı!" Ben hemen koştu. "Kıpırdama," dedi. "Sana yardım edeceğim."

Ben, Lily kurtulana kadar dikenli dalları usulca kemirdi. Uzun kulakları yanağını hafifçe okşadı. "İşte oldu," dedi. "Canın acıdı mı?" Lily başını salladı, gökkuşağı yelesi döküldü. "Hemen geldin," diye fısıldadı. "Elbette," dedi Ben. "Arkadaşlar böyle yapar." Baykuş ile tavşan yukarıdan sevinçle bağırdılar.

Baykuş aşağı süzölüp yanlarına kondu. "Arkadaşlığınızı sorguladığım için özür dilerim," diye öttü. "Şimdi görüyorum ki Ben'in iyiliği her türlü parlıttan daha değerli." Tavşan daha yakına hopladı. "Hepimiz görüyoruz!" dedi. Lily, Ben'e gülümsedi. "Arkadaşım olduğun için mutluyum," dedi. "Görünüşün yüzünden değil, kim olduğun için."

O günden sonra Lily ile Ben her sabah büyülu bahçeyi birlikte keşfettiler. Tatlı meyveleri paylaşıp çiçekler arasında oynarken ağaclar sıcacık parladi. Baykuş ile tavşan sık sık onlara katildi ve bahçe mutlu kahkahalarla cınladi. Ben'in saman tasmaında hâlâ o küçük kırmızı çiçek duruyordu ve Lily'nin lavanta kurdelesi esintide dalgalanıyordu.

Ve ne zaman yeni bir hayvan, ışıldayan bir tek boynuzlu atın neden sıradan bir eşekle oynadığını merak etse, Lily gülümseyip, "Dostluk görünüşle değil, iyilikle ilgilidir," derdi. Ben, uzun kulakları sallanarak başını sallardı ve birlikte parlayan bahçeye doğru seğirtirler, büyüsünü her gün paylaşırlardı.